

РЕШЕНИЕ

№ 1039

гр. София, 10.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 10.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **4933** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба от „Пампорово Инвестмънт Груп“ АД за заплащане на сумата от 7876, 76 лева, представляваща нанесени имуществени вреди от събраните разноски по ЗЧСИ по изпълнително дело № 20189170400190 по описа на ЧСИ С. Д., образувано на основание АУЗД по чл. 107, ал. 3 от ДОПК с № 20179/ 15. 02. 2017 г., издадено от старши инспектор по приходите при [община].

Претендира, че е увреден като пряка и непосредствена последица от незаконното изпълнително действие на [община] в качеството на взыскател, като е изпратен за събиране на вземането по невлязъл в сила АУЗД № 20179/ 15. 02. 2017 г. и образувано срещу него изпълнително дело при ЧСИ С. Д.. Виновното поведение на служители на общинската администрация на [община] му причинило имуществени вреди в общ размер на 7 876, 76 лева, които представляват такси по тарифата към ЗЧСИ.

В съдебното заседание дружеството се представлява от адв. Б., който поддържа исковата молба и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – [община], в писмен отговор оспорва основателността на исковата молба.

Прокурорът от СГП дава заключение за основателност на исковата претенция.

Административен съд - София град, като взе предвид изложеното в жалбата и представените по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

По делото не е спорно, че на 15. 02. 2017 г. на „Пампорово Инвестмънт Груп“ АД е издаден АУЗД № 20179, издаден от старши инспектор по приходите при [община], с който са установени задължения на дружеството за данък върху недвижимите имоти и такса за битови отпадъци в общ размер на 146 470, 85 лева.

С писмо вх. № 03969/ 13. 04. 2018 г. по изпълнително дело 20189170400190 при ЧСИ С. Д., процесуален представител на [община] е представил екземпляр от АУЗД с молба за образуване на изпълнително дело.

С покана за доброволно изпълнение от 19. 04. 2018 г. ЧСИ Д. е уведомила дружеството, че задълженията по изпълнителното дело към 19. 04. 2018 г. са в размер на 169 075,35 лева, като включват установените с акта по чл. 107 от ДОПК задължения, лихви за просрочие, както и сумата 7876,76 лева – такси по тарифата към ЗЧСИ.

Посочените суми са събрани принудително от ЧСИ С. Д. и преведени по сметка на [община] на 4. 12. 2018 г.

АУЗД № 20179/ 15. 02. 2017 г. е обжалван от дружеството, като е отменен с Решение № 238/ 7. 09. 2021 г. по адм. дело № 184/ 2019 г. на Административен съд – [населено място], влязло в сила на 13. 05. 2021 г.

Въз основа на това на 7. 09. 2021 г. [община] е издала Акт за прихващане и възстановяване № 39, с който е извършено прихващане на насрещни вземания и извън обсега на който е останала сумата в размер на 22 604, 50 лева, в това число и процесните разноски в размер на 7876, 76 лева – такси по тарифата км ЗЧСИ по изпълнителното дело на ЧСИ С. Д..

На 20. 05. 2022 г. [община] е издала нов акт за прихващане и възстановяване № 53, с който е извършила прихващане на насрещи вземания, с изричното уточнение, че дължимите разноски в размер на 7876, 76 лева – такси по тарифата на ЗЧСИ, не попадат в кръга на вземанията, подлежащи на прихващане или възстановяване по реда на 128 от ДОПК.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Предявеният иск е процесуално допустим, като подаден от страна, която има правен интерес от водене на настоящото производство, а ответникът е пасивно легитимиран по претенцията.

Пасивно легитимираният ответник по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, срещу когото следва да се предяви искът за обезщетение, съгласно чл. 205 от АПК е юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Под „орган“ и по смисъла на § 1 т. 1 ДР на АПК в случая се има предвид този държавен орган, чиито длъжностни лица със своите действия и/или бездействия са причинили вреди на граждани. Ето защо [община] се явява надлежният ответник по предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Разгледан по същество, искът е неоснователен, поради следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на нейни органи и длъжностни лица при или по повод

изпълнение на административна дейност. Следователно отговорността на държавата или общината възниква при наличието на няколко предпоставки, а именно: 1. Незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината; 2. Незаконосъобразният административен акт, респ. действие или бездействие да е при или по повод изпълнение на административна дейност; 3. Реално претърпяна вреда /имуществена и/или неимуществена/ и 4. Причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействия и настъпилия вредоносен резултат. Тези нормативно регламентирани предпоставки трябва да са налице кумулативно - липсата на който и да е от елементите от правопораждащия фактически състав за възникване правото на обезщетение за претърпени вреди възпрепятства възможността да се реализира отговорността на държавата респ. на общината по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ по предвидения специален ред, в исково производство по чл. 203 и сл. от АПК, като доказателствената тежест за установяването им се носи от ищеца, търсещ присъждане на обезщетение за понесените вреди.

Съдът приема, че в процесния случай липсва посочената съвкупност от предпоставки за ангажиране отговорността на ответника за вреди.

Един акт, респ. действие или бездействие са незаконни, когато противоречат на закона или на друг нормативен акт или когато не са предвидени в него, т. е. при липса на законово основание. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони. Под "действие" следва да се разбира всяко такова, извършено от държавен орган или длъжностно лице, което не е юридически акт, а тяхна физическа изява, но не произволна, а в изпълнение или съответно неизпълнение на определена нормативна разпоредба. За незаконосъобразно действие на администрацията следва да се приеме това фактическо действие, за което или няма законова база, основа за извършването му или ако има такава, то е извършено в противоречие с нея. Под административна дейност следва да се разбира такова действие, бездействие или акт, които имат властнически характер и са насочени към възникване на административно отношение между административен орган и гражданин.

Съгласно чл. 4, ал. 2 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/ общините, в лицето на ръководителя на звеното за местни приходи, имат правото да преценят и да изберат органа и реда, по който общината може да осъществи принудително изпълнение на дължими ѝ публични вземания. Принудителното събиране може да се извърши от публичен изпълнител по реда на ДОПК или от съдебен изпълнител по реда на Гражданския процесуален кодекс. Правото на общината не е ограничено от каквито и да било законови рамки, тъй като законодателят е предоставил на органите в общинската приходна администрация да преценяват реда, по който да бъде извършвано принудителното събиране.

Общината е упражнила правото си и е избрала органа и реда, по който да бъде принудително събрано публичното ѝ вземане и производството по принудителното изпълнение се осъществява по избрания ред, независимо че става въпрос за публично вземане, породено от изпълнително основание - АУЗД. В процесния случай [община] е избрала твърдяно публично вземане да бъде събрано принудително от частен съдебен изпълнител /ЧСИ/. Съгласно изричната разпоредба на чл. 4, ал. 2 от ЗМДТ това става по реда на Гражданския процесуален кодекс.

С АУЗД на основание чл. 107, ал. 3 от ДОПК, във вр. с чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ са

установени неплатени задължения на ищеца за данък недвижими имоти и такса битови отпадъци. В случая е без правно значение фактът дали надлежно по предвидения в ДОПК ред е съобщен АУЗД на ищеца и дали същият е влязъл в сила. В нормата на чл. 209, ал. 2, т. 3 от ДОПК - "Изпълнителни основания", изрично е предвидено, че принудително изпълнение се предприема въз основа на актовете по чл. 107 от ДОПК /каквото е и процесният АУЗД/, независимо дали са обжалвани. Т. е. с тази разпоредба е предвидена предварителна изпълняемост на въпросните актове, от което следва, че влизането в сила на акта, включително и връчването на акта на задължените лица не представлява законоустановена предпоставка за пристъпване към принудителното изпълнение на акта.

Сезирането от [община] за образуване на изпълнително дело за събиране на вземанията по АУЗД, издаден от инспектор в Дирекция "Местни данъци" при [община], не представлява действие по повод изпълнение на административна дейност, а е акт на взыскател спрямо длъжник по повод възникнало и изискуемо задължение. Подаването на молба за образуване на изпълнително дело за събиране на публични общински задължения е правно нормирана, но не и административна дейност. Длъжностното лице от [община], подало молбата до ЧСИ, не действа в качеството си на административен орган, а в качеството си на представляващ взыскателя, който отправя искане до орган на изпълнението за предприемане на действия по принудително удовлетворяване на съществуващо притезание. При сезирането на ЧСИ от страна на [община] липсва присъщият за административните правоотношения елемент на власт и подчинение между настоящия ищец и [община], като в подкрепа на последното е и фактът, че в изпълнителното производство страните – взыскател и длъжник са равнопоставени. С оглед изложеното не се установява по делото незаконосъобразно инициране на изпълнителното производство по изп. д. № 190, като процесното действие и не следва да се определи като административна дейност. В тази насока е и Решение № 2784/ 20. 02. 2020 г. по адм. дело № 5525/ 2018 г. на Върховния административен съд. В Решение № 3229/18. 03. 2024 г. по адм. дело № 6725/2023 г. на Върховния административен се приема, че изпращането на възлагателно писмо от община до частен съдебен изпълнител за събиране на установени с влязъл в сила акт за установяване на публично вземане не представлява увреждащо ищеца административно действие, тъй като не носи белезите на изпълнително-разпоредителна дейност, която в случая е приключила с издаването на акта, а и не е незаконно.

Дори да се приеме, че сезирането на ЧСИ за образуване на изпълнително дело за събиране на задълженията по процесния АУЗД е административна дейност и незаконосъобразно е извършено това действие, тъй като не е налице годно изпълнително основание – влязъл в сила АУЗД, то претендираните вреди не се явяват пряка и непосредствена последица от процесното "незаконосъобразно" действие. Претендираната сума като обезщетение за имуществени вреди в общ размер на 7876,76 лева, представляват начислени и събрани такси по образуваното срещу дружеството изпълнително дело при ЧСИ С. Д.. В случая не е налице изискуемата се причинна връзка между вредата и незаконосъобразното действие, тъй като пряка и непосредствена е само тази вреда, която следва закономерно от действието на администрацията по силата на безусловно необходимата връзка между тях, което важи и за процесния казус.

Заплащането на такси и разноски на ЧСИ произтича от конкретно извършените действия по изпълнителното производство, а не от действието сезиране на ЧСИ за образуване на изпълнително производство за събиране на вземането на общината по процесния по делото АУЗД. Сезирането за образуване на изпълнителното дело и плащането на тези такси и разноски са опосредени от извършването на действия от ЧСИ, поради което задължението за плащане на таксите и разноските се явява пряка правна последица от действията на ЧСИ, а не от действията на ответника. Основанието за намаляването на имущественото състояние на ищеца с процесната сума е извършените действия от съдия изпълнителя във връзка с принудителното събиране на задължението на ищеца за ДНИ и МДТ, респ. сочената от ищеца вреда не произтича от действието на вискателя по сезиране на ЧСИ за събиране на процесното вземане.

Поради това в конкретния случай липсва елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ – не е налице незаконосъобразно действие при осъществяване на административна дейност, както и алтернативно - липсва изискуемата си причинна връзка между незаконосъобразното действие – сезиране на ЧСИ за събиране на публичното общинско вземане и вредата – плащане от ищеца на дължимите към ЧСИ такси и разноски.

При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ. По изложените съображения настоящият състав приема за неоснователна исковата претенция и същата следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото и направеното искане за присъждане на адвокатско възнаграждение от процесуалния представител на ответника, ищецът следва да бъде осъден да заплати на [община] сумата в размер на 1100 /хиляда и сто/ лева, съгласно приложения по делото договор за правна защита и съдействие /л. 24 от делото/.

Така мотивиран и на основание чл. 203 от АПК и чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ, Административен съд, С. град, Второ отделение, 53-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковата молба от „Пампорово Инвестмънт Груп“ АД за заплащане на сумата от 7876, 76 лева, представляваща нанесени имуществени вреди от събраните разноски по ЗЧСИ по изпълнително дело № 20189170400190 по описа на ЧСИ С. Д. на основание АУЗД по чл. 107, ал. 3 от ДОПК с № 2017/ 15. 20. 2017 г., издадено от старши инспектор по приходите при [община].

ОСЪЖДА „Пампорово Инвестмънт Груп“ АД да заплати на [община] сумата от 1 100 /хиляда и сто/ лева, представляваща направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИСИ от решението да се изпратят на страните.